

Uram, nem tudom hol talállak,
 kereslek bénán és vakon, —
 tudom, te vagy a súly a tárgyak
 mélyén s a fény a csillagon,
 te vonod az égre a sápadt
 fellegek szürke függönyét,
 s a fényt te szüled, mely a bágyadt
 mezőkön nyár-hajnalban ég,
 te vagy a fényes őszi harmat,
 s a rózsabimbó, mely remeg,
 harmóniája minden dalnak,
 s hajnalremény az éj megett,
 az ifjú testek érted nyílnak,
 te vagy a munka s a csömör,
 a te mankódon jár a béna,
 s igéd fényében újra lát
 a vak s megszólal minden néma,
 te tárod az ég ablakát
 ki minden piros hajnalonta,
 te hozod a kemény telet,
 tőled enyhül a lelkek szomja,
 te töröd ketté a jeget,
 hogy új langyos tavasz köszöntsön
 fejünkre s a hideg folyók
 vize zsiros iszapot öntsön
 a rétre — te vagy a bozót
 s a bokrok titkos ültetője,
 te vagy az orgona s a fűrt,
 a nyári éjek langy esője,
 s az ős, mely mindent összegyűjt,
 a vaskereszt a hegyek ormán,
 a tornyokon a rézharang,
 te vagy az árbóc és a kormány,
 te vagy az igében a hang,
 te vagy a hangban az ígéret,
 s az ígéret mögött a tett,
 te vagy a törvényszék a népek
 torán s a kard a tett felett!
 Te vagy az elalvók reménye,
 te vagy a kenyér és a kés,
 te vagy a hajnal első fénye,
 s az álomból az ébredés,
 te vagy az anyaöl s a börtön,
 s a kormányos éj-vizeken:
 ó jaj, mik volnánk mind a földön,
 ha nem vagy vélünk Istenem.

Boikliev Dimo fordítása.